

РЕШЕНИЕ

№ 5514

гр. София, 27.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 19.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Г Дринова, като разгледа дело номер **4390** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. З. Г. с постоянен адрес в [населено място], [улица], против Заповед № 22-4332-001924/26.04.2022 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел «Пътна полиция», за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, буква «а» ЗДвП, а именно - «прекратяване на регистрацията на ППС» по отношение на лек автомобил «Пежо» 207 с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

Жалбоподателката оспорва заповедта като незаконосъобразна. Твърди, че от 2016 г. има издадено СУМПС от Р България, въз основа на което през 2017 г., когато Обединено кралство Великобритания е член на Европейския съюз, е издадено английско СУМПС. Акцентира, че към настоящия момент свидетелство № GROZD851169KZ9PT е валидно и е със срок до 20.06.2018 г. В с.з. поддържа искането си за отмяна на обжалвания индивидуален административен акт. Позовава се на разпоредбата на чл. 161 ЗДвП.

Ответната страна – полицейски инспектор към СДВР, отдел «Пътна полиция», не представя писмен отговор по чл. 163, ал. 2 АПК, не се представлява в с.з. и не изразява становище по основателността на жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната заповед е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, буква «а» ЗДвП, а именно - «прекратяване на регистрацията на МПС» по отношение на лек автомобил «Пежо» 207 с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца, като в изпълнение на мярката са отнети свидетелство за регистрацията на МПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели [рег.номер на МПС]. Властническата компетентност е упражнена за това, че на 18.04.2022 г., около 20.52 часа в [населено място], по [улица] с посока на движение от [населено място] към [населено място], К. З. Г. е управлявала горепосоченото, собствено й МПС, със Свидетелство за управление на МПС (СУМПС) номер GROZD851169KZ9PT05, издадено от Обединено кралство Великобритания, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в Р България на основание чл. 162, ал. 1 ЗДвП. Посочено е, че на водача е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 604365/18.04.2022 г.

Видно от АУАН, същият е съставен против К. З. Г. за това, че на 18.04.2022 г. в 20.52 часа в [община], на път /I – 6, П. – С./В. – М.- /III – 1003/ управлявала собственото си МПС «Пежо» 207 с рег. [рег.номер на МПС], като при извършена проверка се установило, че водачът управлява с чуждестранно СУМПС номер GROZD851169KZ9PT05, издадено от Великобритания, след изтичане на тримесечния срок от датата на влизането му в Р България, като констатираното деяние е квалифицирано като административно нарушение по чл. 162, ал. 1 ЗДвП.

Възприемайки изцяло фактическите констатации на актосъставителя, административният орган е издал обжалваната Заповед № 22-4332-001924/26.04.2022 г., считайки, че са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, буква „а“ ЗДвП.

Заповедта е връчена срещу подпис на жалбоподателката на 03.05.2022 г. Недоволна от нея, К. З. Г. я оспорила с жалба, депозирана чрез административния орган на същата дата.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, вр. чл. 172, ал. 5, изр. първо ЗДвП, от активнoleгитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е и основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

По делото е представена Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 от Закон за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ са определени структурите в системата на МВР, които да осъществяват контрол по ЗДвП, като в т. 3 от нея са посочени Областните дирекции на вътрешните работи. Приложена е и Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 43, ал. 4 ЗМВР, във връзка с чл. 172, ал. 2 ЗДвП и посочената по-горе заповед на министъра на вътрешните работи, са определени компетентните да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. 171, т. 2а ЗДвП, а именно полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР /т. 1/. Процесната заповед е издадена от М.

Ц. М., заемащ длъжност полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР съгласно Заповед № 5Вз-8640/28.11.2019 г. на директора на СДВР.

При тази доказателствена съвкупност съдът намира, че процесната ЗППАМ изхожда от компетентен орган. Същата съответства на изискванията за форма. Мотивирана е с конкретни прояви на водача на МПС. Посочени са фактическите и правни основания за издаването ѝ в степен, която позволява на адресата на заповедта да разбере мотивите и волята на административния орган.

Не се констатира съществени процесуални нарушения, които да рефлектират на валидността и обосноваването на ПАМ, а относно нейната материална законосъобразност съдът намира следното:

В случая властничекото правомощие е упражнено на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, която разпоредба предвижда прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

От приложените по делото писмени доказателства е безспорно установено, че жалбоподателката е управлявала собственото си МПС, като при проверката пред контролните органи се е легитимирила с чуждестранно национално свидетелство, издадено от Великобритания с номер GROZD851169KZ9PT05, издадено на 21.06.2018 г., със срок на валидност 20.06.2028 г., за категория АМ, В, фкq.

Доколкото при проверката оспорващата е представила СУМПС, издадено във Великобритания – държава, която не е членка на Европейския съюз и не е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, следва да се съобрази разпоредбата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, според която българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Пряка последица от изтичането на тримесечния срок, визиран в цитираната разпоредба, е дерогиране валидността на чуждестранното свидетелство за управление на МПС за територията на Република България. Действително това не лишава водача от правоспособност да управлява МПС, но същият губи правото да управлява МПС на територията на страната, тъй като не притежава валидно СУМПС по смисъла на националното законодателство. Тоест управлението на МПС от водач в хипотезата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП – с чуждестранно СУМПС, след изтичане на тримесечния срок от датата на влизането му в страната, е равнозначно на управление на МПС без свидетелство за правоуправление.

В обжалваната заповед не е посочено и липсват данни кога водачът е влязъл на територията на Р България, за да бъде направена преценка дали този срок е изтекъл. От страна на административния орган не са ангажирани доказателства в тази насока. Фактически констатации за това изцяло липсват, като в заповедта бланкетно е

посочено, че чуждестранното свидетелство не е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в страната.

С разпореждане на съда от 16.03.2022 г. изрично е указано на ответника, че негова е тежестта да установи фактическите основания, посочени в акта и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Процесуалното му бездействие, обусловило констатираната доказателствена непълнота сочи незаконосъобразност на упражненото властническо правомощие, тъй като остава недоказано наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ, поради което същата следва да бъде отменена.

Само за пълнота и за да се отговори на изложените в с.з. възражения на жалбоподателката във връзка с разпоредбата на чл. 161 ЗДвП, следва да се посочи, че позоваването на Конвенцията за пътно движение от 1968 година не освобождава водача на ППС от задължението да подмени чуждестранното свидетелство за управление в указания законен 3-месечен срок по чл. 162, ал. 1 ЗДвП. Този извод се налага от разпоредбата на чл. 162, ал. 4 с.з., съгласно която чуждестранното национално свидетелство за управление на моторно превозно средство на български гражданин или чужденец, издадено от държава, която не е членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, се заменя с българско свидетелство за управление без полагане на изпит, ако държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.

По делото не са претендирани разноски и такива не следва да се присъждат, поради което и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № 22-4332-001924/26.04.2022 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел «Пътна полиция».

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните с изпращане на препис по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: